

Sandra Berg

DE PRIJS

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

De Prijs

ISBN 978-94-6204-238-4
CUPIDO – GROOT

© 2019 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hotel Villa Pesta

Bijna was Hotel Villa Pesta in vergetelheid geraakt...

Maar nu, na een lange en zorgzaam uitgevoerde renovatie, is dit prachtige gebouw eindelijk in ere hersteld.

Een smaakvolle ambiance, een hint naar het rijke verleden, maar met het comfort van vandaag.

Om dit te vieren nodigt de nieuwe eigenaar, jonkheer Hendrik Smirgenhoff Dahl, op 21 augustus a.s. per brief acht willekeurig gekozen personen uit die gratis van de luxe verzorging mogen genieten. Hun oordeel zal wereldwijd bekend worden gemaakt.

In ruil voor het accepteren van de uitnodiging maken de acht gasten – door het uitvoeren van een aantal eenvoudige opdrachten – bovendien kans op een prijs van maar liefst tien miljoen Zweedse kronen.

Bent u straks één van de gelukkigen?

PROLOOG

John

Halfnegen en zijn broek was nog niet gestreken. John Cesna riep woedend naar zijn vrouw. Ze wist dat hij die broek nodig had, omdat hij om negen uur op een vergadering moest zijn.

Zijn vrouw reageerde niet, zoals gewoonlijk.

Met de broek in zijn handen stormde hij de trap af en haastte zich regelrecht naar de glanzende keuken, die naar koffie rook.

Ze stond bij het aanrecht, haren geblondeerd en strak in de krul, kont opgehesen in een of andere modehit die het verval onzichtbaar moest maken. Ze keek niet om.

“Er is een brief voor je gekomen,” zei ze. “Hij ligt op de tafel.”

“Waarom is mijn broek niet gestreken?”

“Je weet waar het strijkijzer staat.”

“Ik heb dadelijk een belangrijke vergadering en je weet dat ik deze broek nodig heb.” Hij snoof nijdig.

“Je bent niet de enige die werkt,” antwoordde ze. Ze draaide zich om met een mok koffie in haar

hand en blies de damp weg. Kleine rimpeltjes tekenden zich af rond haar mond. Kraaienvoetjes bij haar ogen verraadden dat ze vaak lachte. Maar niet tegen hem. Hooguit óm hem.

Hij herkende de uitdaging in haar ogen. Verwens- te haar. “Het is *mijn* baan die deze hele verdraai- de villa, de Mercedes waarmee je rondrijdt en je laatste vakantie op Bali met Emma betaalt.”

“Ik heb tenminste nog contact met Emma. Je weet wel... Emma, je dochter.”

Hij snoof opnieuw en beende naar de poetskast, waar strijkplank en strijkijzer stonden. Typisch iets voor die trut om daar weer over te beginnen. Hij maakte meer kabaal dan nodig was toen hij de strijkplank opzette en overdreef in zijn gebaren toen hij zijn broek streek en tussendoor een paar keer op zijn horloge keek. Niet dat het enige in- vloed had op het mens dat zich nog altijd zijn vrouw noemde.

“Dat logo op die envelop... ‘Hotel Villa Pesta’. Is dat niet dat hotel van die advertentie? Je weet wel... Jonkheer Smirgenhoff of zoiets. Die vent die tien miljoen verloot onder de gasten. Ik heb een berichtje op Facebook gezien... schijnt een of andere excentrieke miljonair te zijn.”

“Grmph.” Hij ruimde de zool niet op. Alsof hij daar tijd voor had.

Hij trok zijn broek aan, bond zijn stropdas om zijn dikke nek en trok zijn colbert aan – had het altijd zo strak gezeten? – terwijl hij tussendoor een paar keer naar de brief op de tafel keek. Naar het bekende logo.

Hij keek opnieuw op zijn horloge. Een gewoonte. Hij pakte de envelop toch maar op en bekeek het logo van het landhuis.

‘Hotel Villa Pesta’, stond er met sierlijke krulletters onder.

“Zal wel reclame zijn, maar ja... je weet nooit.” Ze dronk haar mok leeg.

“Het is reclame.” Hij wilde de brief weer aan de kant leggen, maar bedacht zich en scheurde hem gejaagd open.

Hij zette zijn bril recht en las. De staccato-bewegingen van zijn lichaam ebden weg en hij bleef staan, de mond iets geopend. Zijn hand gleed over zijn kalende kop.

“Wat?” vroeg ze.

Hij gaf geen antwoord.

Ze liep met de mok in haar hand naar hem toe en las over zijn schouder mee.

Het irriteerde hem.

“Wel verdraaid...” mompelde ze. “Doe je het?”

Hij gaf geen antwoord, stopte het vel papier in de binnenzak van zijn colbert en liep de deur uit.

Hoog tijd voor de vergadering. En over een paar dagen...

* * *

Esther

“Schat, hoe gaat het nu met je?”

Als Esther haar moeder niet antwoordde, kwam ze naar binnen. Wanneer ze wél antwoordde waarschijnlijk ook.

Esther kreunde vermoeid. Ze kwam half overeind en kreunde nog een keer vanwege de pijn in haar spieren.

“Ik voel mij niet lekker.”

Ze had vandaag echt willen opstaan, ongeacht wat haar moeder daarvan vond. Ze was vastbesloten geweest om op zijn minst haar woning op orde te brengen, al had haar moeder dat waarschijnlijk allang gedaan. Misschien zelfs de post beneden halen.

Gisteren kon ze zichzelf ervan overtuigen dat ze

dat vandaag zou doen. Maar nu nam de twijfel haar weer te grazen.

Ze voelde zich echt niet lekker. Wat als er iets anders mis was? Als het niets met die gijzeling op school te maken had? Posttraumatische stress, beweerde de arts. Lekker gemakkelijk. Posttraumatische stress ging niet in je spieren zitten. Het kon net zo goed een spierziekte zijn.

Ze kwam wat verder overeind. Een scherpe pijn schoot als een bliksemflits door haar rug en verlamde haar. Ze viel terug in haar kussens. De pijn was echt. Geen stress-symptoom of iets dergelijks. Ze wist het zeker.

De deur vloog open en haar moeder zeilde als een windvlaag de slaapkamer binnen. “Natuurlijk voel je je niet goed. Je ziet eruit als een vaatdoek. In de keuken staat een ontbijt klaar met een gekookt ei en vers geperst sinaasappelsap. Je moet goed eten. Vitaminen binnenkrijgen. Je bent toch al zo mager. Je bent werkelijk niet in staat om voor jezelf te zorgen.”

“Mam, ik wil niet...”

“Je moet opstaan, liefje. Het ruikt hier muf en ik moet de lakens verschoneren.”

“Je hebt gisteren de lakens verschoond.”

“En ik doe het morgen weer.” Ze keek Esther met opgetrokken wenkbrauwen aan en liep met stevige passen naar het raam.

Ze trok de gordijnen open en het felle zonlicht drong de slaapkamer binnen.

Esther knipperde met haar ogen.

“Ik bel de dokter. Hij moet nog een keer naar je kijken,” praatte haar moeder verder. “Je bent ziek. Al dat geklets dat het door de gijzeling komt...” Ze zuchtte diep, schudde haar hoofd en draaide zich naar Esther om. “Kan wel zijn dat het een afschuwelijke ervaring was, maar je wordt er niet ziek van.”

“Ik geloof dat ik door mijn rug ben gegaan,” zei Esther. Misschien kon ze blijven liggen.

“Lieve help. Je bent werkelijk geen sterke vrouw, Esther. Nooit geweest. Je gezondheid is fragiel als een kippenbotje. Kom. Ik help je wel overeind.”

“Mam...”

Protesteren had geen zin. Haar moeder was al bij haar en hielp haar overeind.

“Er ligt trouwens een brief voor je op de keukentafel. ‘Hotel Villa Pesta’, staat erop. Is dat niet dat hotel waar ze die reclame voor maken?”

“Geen idee. Ik ken het hele hotel niet. Zal wel re-

clame zijn.”

“Misschien wel. Maar je weet het niet. Ik heb die oproep gelezen, of wat het dan ook was. Pesta is een gerenoveerd hotel en die Smirgenhoff verstuurt een uitnodiging naar acht potentiële gasten. Een van hen kan tien miljoen Zweedse kronen winnen. Tien miljoen.” Haar tong gleed begerig langs haar onderlip. “Reclamestunt natuurlijk. Zal niet echt zijn. Maar ja...”

“Ik kijk wel.” Esther stond eindelijk naast het bed. Haar rug deed nog steeds pijn en haar spieren leken gevuld met lood, maar ze trok haar pantoffels en ochtendjas aan en slofte naar de keuken.

De brief lag op tafel. Een logo van een villa en ‘Hotel Villa Pesta’ in krulletters eronder. Ze draaide de envelop een paar keer om in haar hand.

“Waar gaat het over?”

Hoe kon haar moeder nu alweer achter haar staan?

“Ik wed dat het alleen reclame is.”

Esther knikte en liet haar vingertoppen over de rand van de envelop glijden.

“Maak je hem niet open?” drong haar moeder aan, terwijl ze alvast over Esthers schouder keek.

“Wat? Oh ja.” Ze onderdrukte de neiging om een stap naar voren te doen, weg van de opdringerige

aanraking van haar moeder. Ze deed het natuurlijk niet en scheurde de envelop open.

Ze las de brief. Mompelde: “Ik begrijp het niet.” Las hem nog een keer terwijl haar moeder over haar schouder heen meelas.

“Hoe kan dat nu?” mompelde haar moeder.

“Ik heb mij nergens voor opgegeven,” zei Esther.

“Acht random uitgekozen personen, las ik ergens.”

Esther draaide zich naar haar moeder om. “Dus je denkt dat het echt is?”

Haar moeders gezicht kreeg een peinzende uitdrukking. “Het stond in de krant. Ik heb ook ergens een interview gelezen met die Smirgenhoff. Eentje met geld te veel. Ziet het als reclamestunt of zo, maar ik dacht dat hij loog, over dat random kiezen. Dat die gasten heus wel bekend waren. Maar, tja...”

Esther las de brief een derde keer.

Geld. Heel veel geld. Nooit meer werken, nooit meer naar school, waar collega’s alleen nog maar minachting voor haar konden opbrengen en kinderen haar najoelden.

Geen therapie meer. Geen psychiater die haar wilde vergiftigen met pillen of achter haar rug om

een opname besprak. Alsof ze gek was.

Een nieuw leven. Een nieuwe toekomst.

“Doe je het?” vroeg haar moeder.

Ze knikte langzaam. “Ja. Ik denk dat ik het doe.”

Ze draaide zich om naar haar moeder, zette daarbij onopvallend een stap van haar weg en glimlachte.

Even weg bij jou. Een gedachte die uit het niets opdook en waar ze zich diep voor schaamde.

Deed haar moeder niet altijd alles voor haar?

* * *

Dominic

Het eerste waar Dominic zich bewust van was toen hij wakker werd, was het pijnlijke gedreun in zijn hoofd. Een poging zijn ogen te openen was vooralsnog gedoemd te mislukken.

Hij kreunde, rekte zich uit, kwam half overeind en kneep een paar keer met zijn ogen, totdat hij erin slaagde de omgeving in zich op te nemen.

Hij was thuis, in zijn eigen slaapkamer. Dat was in ieder geval een goed ding. Maar hij lag niet alleen in bed.

Hij ging nu helemaal rechtop zitten – een bewe-

ging waar zijn hoofd hevig tegen protesteerde – en keek naar het te jonge meisje dat naast hem lag te slapen. Hij pijnigde zijn toch al getergde hersenen op zoek naar herinneringen aan de vorige avond. Snippers van de gebeurtenissen doken op. Een gesprek – hij wist niet meer waarover – zijn arm om haar schouders, lachend over straat zwalkend...

De rest was een zwart gapend gat.

Hij bekeek haar blonde haren en de uitgroei die verraadde dat ze eigenlijk een brunette was.

De kleuren van de dikke laag make-up die haar te jonge leeftijd moest verbergen, hadden zich met elkaar vermengd en veranderden haar gezicht in een abstract schilderij.

Zijn beoordelingsvermogen liet te wensen over als hij gezopen had. Maar dat wist hij al.

Hij draaide zich van haar af, zette zijn voeten op de grond en bleef zitten om zijn roerige maag tot rust te brengen en om te voorkomen dat zijn hoofd explodeerde.

Bij zijn voeten lag een rood jurkje, waarvan hij zich nauwelijks kon voorstellen dat daar een echt mens in paste. Hij begreep weer wat hij in haar had gezien.

Hij zag ook de fles bier naast dat jurkje, pakte hem op, opende de fles met zijn tanden en dronk het halve flesje leeg.

Zijn maag borrelde in paniek en stootte een boer omhoog.

“Dominic, lieverd, nu al aan het bier,” klonk de meisjesstem achter hem. Verdraaid! Hoe oud was ze nu helemaal?

Hij gaf geen antwoord, maar stond op, liep de woonkamer in, veegde een stapel tijdschriften op de bruine sofa aan de kant en plofte weer neer. Hij stootte een glas wijn om toen hij zijn voeten op tafel legde. De vloeistof mengde zich met de pinda's die over de tafel gestrooid leken en werd opgeslorpt door de televisiegids.

Hij nam een nieuwe slok terwijl hij naar de troep op tafel keek. Misschien kon hij zich dood zuipen. Dat zou in ieder geval een oplossing zijn.

Het meisje kwam de woonkamer binnen. Ze had zijn shirt aangetrokken en zette haar voeten behoedzaam tussen de troep neer. “Dominic, *honey*, heb je koffie voor me?”

“In de keuken.” Hij klonk als de hufter die hij was. Het meisje met het Picasso-gezicht kwam naar hem toe, streek door zijn haren en kriebelde zijn

nek. “Slecht geslapen, *honey*?”

Hij schoof van haar af.

“Dominic, *honey*, wat is er?”

“Doe jezelf een lol. Maak koffie en vertrek.”

“Wat nu?” reageerde ze gepikeerd. “Heb ik je niet de nacht van je leven bezorgd?” Ze pakte de bierfles uit zijn hand en nam een paar slokken.

“Waar is mijn handtas?” Ze keek rond, vond het ding tussen een paar kussens, maakte hem open en haalde er een doosje met pillen uit. Ze opende het en schudde er eentje op haar hand.

Een nieuw snippertje uit zijn geheugen dwarrelde neer. Het meisje dat een pilletje nam en in een roes zakte. Hij mompelde een lelijk woord.

Het meisje bracht net het tabletje naar haar mond, toen hij het uit haar hand sloeg en het doosje overnam.

“Shit, rotzak... wat doe je?” viel ze uit.

“Ik wed dat het geen paracetamol is.”

“Gaat je niets aan.”

“Je bent in mijn huis.”

“Geef!”

Hij stond op, liep naar de badkamer en leegde het doosje boven het toilet, terwijl het meisje hem krijsend en scheldend probeerde tegen te houden.

Hij draaide zich naar haar om. “Doe mij en jezelf een lol, ga naar huis en blijf in het vervolg uit de buurt van dat soort pillen en kerels als ik.” Hij pakte de fles uit haar hand en nam een slok.

“Je hoeft mij heus niet te vertellen wat ik moet doen,” reageerde ze woedend.

“Volgens mij is het hoog tijd dat iemand dat wél doet.”

Ze draaide zich met een ruk om, zocht haar schoenen met de te hoge hakken, greep haar handtas en wankelde naar buiten. Ze sloeg de deur met een harde klap dicht.

Hij bleef een paar tellen staan en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat niets van dit alles zijn verantwoordelijkheid was. Maar hij zat ernaast.

Hij dronk het laatste restje bier op – niets beter tegen een kater dan een pilsje – en wilde net teruglopen naar de woonkamer toen zijn blik op de brief op de deurmat viel. Midden op de envelop de afdruk van een hoge hak. De laatste poging van het meisje om een indruk achter te laten.

Hij raapte de envelop met het logo op, las de krulletters ‘Hotel Villa Pesta’, en zijn eigen naam als geadresseerde. Hij liep ermee naar de keuken, opende de koelkast, beoordeelde de inhoud – een

hard geworden brok kaas, een bruine banaan, rijst met groene vlekken, tien flessen bier, en een homp worst waarvan hij zich niet eens herinnerde hoe die daar terecht kwam – en koos voor de banaan. De schil plakte, maar de banaan zelf zag er nog eetbaar uit.

Met plakvingers opende hij de envelop en haalde de brief eruit. Zijn mond vormde een kleine glimlach.

Een interessante week. Geld. Veel geld.

Hij at zijn banaan.

* * *

Melanie

Melanie opende de deur van het eenkamerappartement dat ze sinds kort met vier meiden deelde. Het was beter dan op straat rondhangen, maar niet meer dan dat.

Ze schopte haar schoenen met naaldhakken uit en strompelde op blote voeten naar de woonkamer.

“Zware nacht?” vroeg Chantal, die op de bank lag met een plaid over zich heen.

“De laatste klant was een hardhandige vetzak,

maar de rest redelijk normaal. Ik heb duizend kronen van de vetzak gejat.”

“Goed gedaan.”

“Komt Jazz?”

“Kan elk moment hier zijn.”

“Ik heb iets nodig.”

“Join de club. Lina ligt in de badkamer te creperen en heeft alles al ondergekotst. En als ik niet snel iets krijg, kan ik haar gezelschap houden.”

“Waar is Hella?”

“Geen idee.”

Melanie liet de jas van haar schouders zakken en op de grond vallen. Ze masseerde de holtes van haar ellebogen, die aan de huid van een Dalmatiër deden denken.

“Tussen de tenen,” merkte Chantal op.

“Wat?”

“Je moet tussen je tenen spuiten. Je elleboogholttes kunnen niet meer veel hebben.”

Melanie knikte en liet zich op een stoel zakken.

“Er is trouwens een brief voor je gekomen,” zei Chantal. Ze wees met een hoofdknikje naar de salontafel.

Melanie zag de witte envelop.

“Werd onder de deur door geschoven. Geen idee

waarom. Deftige brief, lijkt wel. Van een of ander hotel.”

Melanie pakte de envelop op en bekeek hem aan alle kanten, voordat ze hem openscheurde.

Haar handen trilden toen ze de brief eruit haalde. “Shit, tien miljoen,” mompelde ze.

Chantal keek op. “Wat?”

“In ieder geval een week een eigen kamer, fatsoenlijk te eten, geen smeerlappen...”

“Waar heb je het over?” vroeg Chantal. Ze huiverde en kneep in de deken. “Waar blijft Jazz?”

Melanie keek naar het meisje op de bank. “Ik ben geselecteerd.”

“Waarvoor?”

“Een of andere actie van een hotel. Acht geselecteerden voeren een paar opdrachten uit en de winnaar neemt tien miljoen kronen mee naar huis.”

“Wel verdraaid.”

Inderdaad. Wel verdraaid.

De bel ging.

“Jazz,” verzuchtte Chantal.

“Zou tijd worden,” mompelde Melanie terwijl ze naar de deur liep.

Chantal was het hele gebeuren met de brief alweer

vergeten en wist hunkerend overeind te komen. Melanie hield het vel papier echter stevig in haar handen geklemd toen ze met de man, die zich om wat voor reden dan ook Jazz noemde, naar binnen stapte.

Eerst de drugs. Daarna de rest.

* * *

Danny

Het was bijna twee uur toen Danny eindelijk zijn bed uitkwam. Het was laat geworden, afgelopen nacht. De kerels uit Malmö hadden zich op zijn kosten ladderzat gezopen.

Prima, wat hem betrof. De schade kreeg hij in tienvoud terug omdat ze zo stom waren geweest om een contract te tekenen dat hun veel geld zou kosten.

De idioten.

Hij stootte een tevreden grommend geluid uit en liep slechts gekleed in zijn satijnen pyjamabroek naar de ijskast. Slaperig krabde hij zijn blote buik waar een dikker wordende vetlaag de spieren bedekte.

Hij pakte het restant pasta van de Italiaan om de

hoek uit de koelkast, plukte een lepel van het aanrecht, veegde hem schoon aan zijn broek en wandelde al etend de woonkamer in. De pasta eerst opwarmen leek te veel op koken. Hij hield niet van koken.

Hij zette de televisie aan en zakte op de bank, terwijl hij de bak verder leeg lepelde. Een zangeres sloofde zich uit om indruk te maken. Waarschijnlijk kon ze niet zingen, maar ze had in ieder geval een verdraaid lekker lijf, dus wat deed het ertoe.

Misschien kon hij het geld dat hij aan de idioten verdiende gebruiken om nog eens naar de hoeren te gaan. Het was alweer een poos geleden.

Een klodder pasta met tomatensaus viel op zijn broek. Shit! Hij zette de pan weg en stond op. Als hij de rommel er niet meteen vanaf veegde, kon deze broek ook weer de kliko in. En dat zag hij niet zitten. Hij had een kapitaal betaald voor de pyjama. Alleen al om indruk te maken op het wijf achter de balie van die winkel. Hetzelfde wijf dat de beveiliging waarschuwde, alleen omdat hij aan haar kont voelde.

Hij liep naar de keuken, zag dat de keukenrol op was en ging naar het toilet in de gang. Papier

was papier. Of het nu van de keukenrol of van de toiletrol afkwam.

Net voordat hij het toilet binnenstapte, viel zijn blik op de envelop op de deurmat.

Hij vergat de pasta, die nu langzaam naar beneden gleed en een rode streep op zijn broek tekende, raapte de envelop op en keek naar het logo en de krulletters.

“Wel, wel...” mompelde hij. Hij kende het logo en de naam. Wie niet?

Hij nam hem mee naar het toilet, waar hij met papier en gastenhanddoek de schade aan zijn pyjamabroek probeerde te beperken, en liep daarna naar de woonkamer, waar hij zich weer op de bank liet zakken.

Het lekkere zangeresje had plaatsgemaakt voor een groep mannelijke mietjes met gladgestreken gezichten. Hij had een hekel aan dit soort kereltjes. Alleen al omdat vrouwen dat blijkbaar niet hadden.

Hij scheurde de envelop open, las de brief en grijsde.

Daarna legde hij hem op de tafel. Op de plek waar de brief zou blijven liggen.

Waar iedereen hem kon vinden als hij al lang was

verdwenen.

Als hij ergens op de Bahama's zat.

* * *

Joanna

Het was al middag toen Joanna eindelijk naar beneden kwam. Er was geen enkele reden geweest om zich eerder te vertonen.

Ze was weer in slaap gevallen nadat haar man was opgestaan voor zijn werk en had zichzelf daarna getrakteerd op een uitgebreid kruidenbad om haar tegenwoordig zo stugge, pijnlijke spieren te kalmeren.

Veel meer dan het fruit, dat altijd op de schaal op de tafel van het zitje op de bovenverdieping lag, had ze niet gegeten. Geen honger.

Beneden in de hal was een Antilliaans meisje, Eliza, met een stofzuiger in de weer. Het geluid dreunde in Joanna's hoofd.

“Zet dat ding uit als ik beneden kom,” snauwde ze tegen Eliza.

Het meisje zette de stofzuiger uit en verdween met het ding richting werkkamer.

Joanna bleef staan. Als dat domme kind dat ding

nu daar weer aanzette...

Maar er gebeurde niets. Geen enkel geluid drong door de spiegeldeur van de werkkamer.

Opluchting bleef uit en Joanna besepte verdraaid goed dat ze op zoek was naar een reden voor het rothumeur waar ze door werd geplaagd. Een reden die Eliza haar niet zou geven.

Joanna liep naar de keuken en zette koffie voor zichzelf met het espresso-apparaat.

Het was de fout van haar man.

Ze had met de meiden naar Stockholm willen gaan, naar de designer modeshow, maar hij had daar weer moeilijk over gedaan. Ze gaf te veel uit, had hij gezegd.

Nou en? Ze hadden toch genoeg geld? Wat moest ze anders doen?

De mannen van de meiden zeurden niet. Goed... ze verdienden meer dan haar eigen Riley, maar dan nog.

De stofzuiger werd weer aangezet in de werkkamer en Joanna kreunde.

Met de koffie in de hand liep ze via de hal richting werkkamer, maar precies op dat moment zag ze de hagelwitte envelop op het halkastje en herkende ze het logo en de naam van het hotel.